

L'ETERN FEMENÍ

Omnia mecum porto.

INVOCACIÓ

Oh Verge dels ulls 'blaus y rossa cabellera,
la del somrís etern que vivifica'ls cors;
oh Verge dels infants, dels nius y de les flors,
més dolça que la mel, més blanca que la cera:

avuy en que per tot no més la forsa impera
cayent tacats de fanch los venerables llors,
avuy en que'ls vensuts als peus dels vencedors
escupen lo verí d'una impotencia fera;

somriu placidament, oh virginal criatura,
impòsa'l dols regnat del femení somrís
que pacifica'ls cors y esboyra la tristura,

del femení somrís que'l mundanal estrèpit
transforma en suau remor d'oreig de paradís,
del femení somrís, salut del món decrepit.

* * *

Es hermosa com los somnis dels poetes,
sobirana com lo riure dels infants...
Quan travessa com les àgils aurenets,
asserena les mirades fulgurants.

Es la nena, la mestressa de les nines.
Sos ulls saltan joguinosos com cabrits,
y examina condolguda les joguines
qu'agonejan engrunades en sos dits.

Es hermosa com los somnis dels poetes
que brodaren les centuries ab ses mans...
Quan travessa com les àgils aurenets,
jsi'n desperta de murmuris llunyedans!

* * *

Indolentment la testa recolzada
de l'arquimesa en lo daurat cayrell,
distreta esfulla esgroguehit ramell,
pensant ab l'aymador, l'enamorada.

Somniosa, passeja la mirada
pels mobles en artístich desgavell,
fixantla après en l'ondulant sarrell
del brodat cortinatge de l'entrada.

Somriu a estones, tendrament desclosa,
sa boca. Com del càlzer d'una rosa,
de sos dos ulls brollan furtius dos plors,

dos plors que per sa cara esblanquehida
rodan fins la catifa atapahida
que'l secret guarda dels novells amors.

* * *

Pàlida verge qu'ab vesllums d'ensomni
los ulls ferías com la bolva incerta,
com un aucell hermosament poruga,
com la ridorta, dèbil:

avuy, tranquila com un llach diàfan,
te perts al lluny d'un horitzó claríssim,
com sobirana d'infinites reyalmes,
per qui somriu la vida.

Pàlida verge de perfils boyrosos,
¿qui t'ha vestit de tanta fortalesa
sinó l'Amor que, al coronarte esposa,
t'ha coronat regina?

*
* * *

Era de noya una figura
plena de gracies virginals.
Avuy augmenta sa hermosura
ab les primícies maternals.

Y ses faccions estirgassades
s'enrodonexen sobriament
per son desitx il·luminades
d'un vergonyós colorament.

Reb sa bellesa femenina
com un segell de magestat,
com una màgica patina
de venerable antiguitat.

Es la bellesa de la dòna
qu'en son altar de sofriment
cenyeix l'esplèndida corona
d'un eternal enaltiment.

*
* * *

Ab fals somriure de bacant lasciva
provoca l'atenció de la gentada.
Es la reyna del món qu'al món captiva;
es l'esclava del món, al món lligada.

Com regalim entre ufanors de molsa,
parla suau entre sos llavis passa,
y es sa hermosura, espaventable y dolça,
brodat mantell de repugnant carcassa.

De son pit, com de font escorreguda,
 jamay la vida n'ha xuclat, sedenta.
 Es en la terra una llevor perduda.
 Brilla en l'espai com una llum morenta

* * *

Pels claustreres ennegrits, arxiu de cent velluries,
 com borralló de neu passa una monja blanca,
 com borralló de neu caygut de l'alta branca
 travessant pausat les seculars boscuries.

Esclatan allà al cor les místiques canturies
 rublertes del encís d'una rialla franca,
 prenyades de l'unció que llegendari tanca
 lo floralesch esprit de mitjevals centuries.

La monja blanca ho sent y, extàtica, s'atura,
 tal volta assaborint fragments del himne angèlich,
 immòvil en la llum com pàlida esculptura,

oberts los ulls, mes sens l'esvarament ofèlich,
 tota ella ab un encant que mentres li perdura
 l'envolta d'un sublim transfigurisme cèlich.

* * *

Oh, la padrina venerable y bona,
 de rostre fi, miniaturat d'arrugues,
 de cabells blancs, d'axarrahides galtes,
 d'esguart serè y humit com raig de lluna!

Oh, la padrina eternament sentada
 en lo silló de consumida fusta,
 y ab una dolsa rialleta als llavis
 com d'un retaule gòtich la figura!

Oh, la padrina venerable y bona,
 callada com d'un monument les runes,
 y, com les runes coronades d'aura,
 ingènua com la fas d'una llacuna!